

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **L. A.**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Robertem Plickou
se sídlem Praha 1, Národní 58/32

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy, IČO : 66003008**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2015, č.j. 244/2015-160-SPR/4

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2015, č.j. 244/2015-160-SPR/4 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 2. 2015, č.j. MHMP 301783/2015/Voj se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 11.228,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Roberta Plicky, advokáta.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 3. 3. 2015 o zadržení řidičského průkazu žalobce č. x, č.j. MHMP 301783/2015/Voj (dále jen „rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně vyšel při vydání rozhodnutí z potvrzení policejního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odd. dopravních nehod č.j. KRPA 40786/TČ-2015 o zadržení řidičského průkazu pro řízení vozidla žalobcem pod vlivem alkoholu dne 31. 1.

2015. Na podkladě těchto zjištění učinil správní orgán I. stupně závěr, že došlo k naplnění podmínek pro zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu. Správní orgán I. stupně uvedl, že řízení o zadržení řidičského průkazu je zvláštním druhem řízení, jehož předmětem není posoudit, zda se konkrétní osoba dopustila přestupku nebo trestného činu, ale zda zadržení řidičského průkazu proběhlo v souladu s právní úpravou. Dle správního orgánu I. stupně ustanovení § 118 odst. 1 ve spojení s § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) neposkytují správním orgánům možnost správního uvážení. Uvedená ustanovení zákona správnímu orgánu jednoznačně, jakým způsobem má rozhodnout v případě naplnění některého z předpokladů předvídaných v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zákona o silničním provozu. Tato ustanovení nedávají správnímu orgánu žádný prostor pro vlastní úvahu o aspektech předmětného jednání či pro zohlednění jiných než v těchto ustanoveních uvedených kritérií.

3. Žalovaný označil za bezpředmětné tvrzení žalobce, že s vozidlem odjet nechtěl a že manipulace s vozidlem byla pravděpodobně pouhým následkem úderu do hlavy, když k takovému tvrzení nelze přihlížet vzhledem k důvodu zadržení řidičského průkazu a následnému souhlasu státního zástupce se zahájením řízení o zadržení řidičského průkazu žalobce. Postup správního orgánu I. stupně žalovaný vyhodnotil jako plně souladný s ustanovením § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož účelem je zamezit osobě podezřelé z přestupku nebo trestného činu, spočívajícího v závažném porušení pravidel silničního provozu, do doby pravomocného rozhodnutí ve věci samé v dalším páchání činnosti ohrožující bezpečnost a plynulost silničního provozu.
4. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a poukázal na další šetření Policie ČR, která v opatření ze dne 15.4.2015 rozhodla o odevzdání věci dopravní nehody k projednání přestupku Magistrátu hl. m. Prahy. Šetřením Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce již dne 30. 1. 2015 zaparkoval své vozidlo, které s největší pravděpodobností řádně nezajistil proti jeho rozjetí. Následně dne 31. 1. 2015 kolem 5:30 hod. došlo k rozjetí vozidla, kdy toto přejelo do protisměrné části vozovky, kde před domem narazilo přední částí do levé boční části zde zaparkovaného osobního vozidla. Žalobce ve vozidle po celou dobu spal, vozidlo nebylo nastartované, ani je žalobce nijak neuváděl do pohybu. Uvedené potvrdil svědek pan Š. M.. Policie ČR rovněž zajistila kamerový záznam z dohledové kamery, na kterém je zřetelně vidět průběh dopravní nehody, i to, že se vozidlo rozjíždí, aniž by do tohoto vozidla někdo bezprostředně předtím nastoupil. Rychlost jízdy vozidla byla minimální, na vozidle nebyla rozsvícena světla, ani nedošlo ke změně směru jízdy.
5. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný se v něm vůbec nevypořádal se skutkovými zjištěními a závěry uvedenými v opatření

Policie ČR, která skutek nepovažovala za některou z okolností, pro kterou by bylo možno zadržet řidičský průkaz. Pokud by žalovaný vzal v úvahu všechny možné důkazy vyplývající ze spisu, musel by dle přesvědčení žalobce dojít k názoru, že již nadále nejsou splněny zákonné podmínky pro zadržování řidičského průkazu. Žalobce též žalovanému vytkl, že se nedostatečně zabýval podklady, které byly součástí spisu, a nepostupoval tak v souladu s § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že ve svém vozidle pouze spal, je v rozporu se skutečně zjištěným stavem. Z úředního záznamu ze dne 31. 1. 2015 a přiloženého potvrzení o zadržení řidičského průkazu vyplývá, že žalobce toto vozidlo řídil v době bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu, což bylo následně potvrzeno i orientační dechovou zkouškou. Postup policejního orgánu byl plně v souladu se zákonem. Tvrzení žalobce, že ve vozidle pouze spal, je nevěrohodné, protože vozidlo jistě samo nepřejelo do protisměrné části vozovky. Žalovaný dále poukázal na argumentaci právního zástupce žalobce v průběhu odvolacího řízení, podle níž „(m)andant si je zcela vědom škody, kterou způsobil majiteli poškozeného stojícího vozidla a je připraven tuto škodu plně nahradit“. Dle mínění žalovaného z uvedeného plyne, že žalobce své vozidlo skutečně řídil a nic na tom nemění jeho další tvrzení, že si pouze před odjezdem domů chtěl z vozidla vyzvednout své osobní věci a tím pravděpodobně vozidlo nastartoval.
7. V doplnění žaloby datovaném dnem 9.9.2015 žalobce znovu namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že žalovaný se nevypořádal s jeho argumentací, že dne 31. 1. 2015 neřídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje či v době, kdy ještě měl být pod vlivem alkoholu. S poukazem na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2015, č.j. 15 A 42/2012-27 žalobce opětovně vytkl žalovanému nedostatečně zjištěný stav věci s tím, že základním předpokladem pro vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu je řádné prokázání toho, že řidič řídil pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Společně s doplněním žaloby předložil žalobce znalecký posudek, v němž znalec z oboru silniční doprava a ekonomika, odvětví ceny a odhady motorových vozidel dospěl k závěru, že „... nelze vyloučit, že došlo k samovolnému rozjezdu vozidla nezajištěného ruční brzdou nebo zařazením převodového stupně bez toho, aby uvedené vozidlo řídil žalobce.“
8. Městský soud v Praze při posouzení věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
9. Podle § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu policista může při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích přikázat řidiči motorového vozidla jízdu na nejbližší, z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vhodné místo k odstavení vozidla a zabránit mu v jízdě

použitím technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla nebo odtaháním vozidla, jestliže řidič je podezřelý, že řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy ještě byl pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.

10. Podle § 118b odst. 1 zákona o silničním provozu policista je oprávněn z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm. a) až h) zadržet řidičský průkaz.
11. Podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů de dne oznámení o zadržení řidičského průkazu podle § 118b zahájí řízení, na základě něhož lze rozhodnout o zadržení řidičského průkazu do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu; jde-li o podezření ze spáchání trestného činu, zahájí řízení po předchozím souhlasu státního zástupce.
12. Z citované právní úpravy plyne existence (a zároveň povinnost) správního uvážení, v jehož rámci musí správní orgán vyhodnotit, zda pro věc podstatné okolnosti jsou či nejsou důvodem pro vydání rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Nosnou právní úpravou zde je § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení je obecní úřad obce s rozšířenou působností (dále jen „správní orgán“) povinen zahájit řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů, jakmile obdrží oznámení policie o zadržení řidičského průkazu podle § 118b. Správní orgán má tedy povinnost řízení o zadržení řidičského průkazu vždy zahájit. Uvedené řízení je totiž předpokladem pro další postup správního orgánu, který na základě oznámení podle § 118b zákona o silničním provozu *může rozhodnout* o zadržení řidičského průkazu. V této souvislosti soud pro stručnost odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 4. 2018, č.j. 10 As 174/2017 - 27, v němž NSS právní úpravu obsaženou v § 118a odst. 1, § 118b odst. 1 a § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu vyložil tak, že *...(v)ýrazy může, je oprávněn a lze znamenají, že následek dále popsany v zákoně nenastává nevyhnutelně vždy, když je splněna hypotéza právní normy, ale jen tehdy, jestliže to správní orgán uzná za vhodné či potřebné; správnímu orgánu se tedy dává na uvážení, zda zákonem dovolený (nikoli přikázaný) následek nastane.*
13. Z právě uvedeného zřetelně plyne nesprávnost závěru správního orgánu I. stupně (který aproboval též žalovaný), že ustanovení § 118 odst. 1 ve spojení s § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu neposkytují správním orgánům možnost správního uvážení.
14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil jako bezpředmětnou skutkovou obranu žalobce, že s vozidlem nechtěl odjet a že manipulace s vozidlem byla pravděpodobně následkem úderu do hlavy, nicméně vůbec se nevypořádal se skutkovými okolnostmi případu, které mu žalobce předestřel v odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ani nezdůvodnil, jaké konkrétní úvahy vedly k rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu

žalobce, když pouze konstatoval, že postup správního orgánu I. stupně byl v souladu s aplikovanou právní úpravou. Na tomto místě je třeba podotknout, že také správní orgán I. stupně rezignoval na uvedení konkrétních důvodů, o které své rozhodnutí opřel, když (nesprávně) dovodil, že relevantní právní úprava správní uvážení neumožňuje.

15. NSS v rozhodnutí, na které soud odkázal v bodě 12. tohoto rozsudku, zdůraznil, že *„(h)odlá-li správní orgán setrvat na tom, že řidičský průkaz zadržen být měl, pochopitelně se tak nemůže rozhodnout na základě nahodilého rozmaru či z jiného svévolného popudu, nýbrž musí být veden racionálními argumenty. Jako racionální se jeho úvaha musí jevit také navenek, což správnímu orgánu přináší povinnost zachytit své myšlenky písemně v odůvodnění rozhodnutí. Pokud z rozhodnutí nelze vyčíst žádné konkrétní důvody, pro které orgán rozhodl řidičský průkaz (i nadále) zadržet, nemůže rozhodnutí obstát.*
16. Správní orgány obou stupňů postupovaly v projednávané věci v rozporu se zákonem, jestliže opomenuly učinit úvahu stran hodnocení konkrétních skutkových okolností, která je vedla k rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu žalobce. Postup policisty vymezený v § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu předpokládá existenci důvodného podezření, že jednání řidiče vykazovalo znaky popsané hypotézou uvedené normy. Ve správním řízení, které je podle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu zahájeno příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností z úřední povinnosti, je správní orgán povinen sám vyhodnotit, zda je prokázáno (alespoň) důvodné podezření, že řidič jednal způsobem, který právní norma vymezila. Nutno zdůraznit, že účelem právní úpravy obsažené v § 118a a § 118c zákona o silničním provozu je zajištění bezpečného provozu na pozemních komunikacích (minimálně) do doby pravomocného skončení řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen (správní orgán je povinen podle § 118c odst. 2 písm. b) zákona silničním provozu vrátit zadržený řidičský průkaz, jestliže v pravomocně skončeném řízení o skutku, pro který byl řidičský průkaz zadržen, nebyl uložen trest nebo správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel). Správní orgán v řízení dle § 118c odst. 1 zákona o silničním provozu nečiní závěr o tom, zda byl spáchán přestupek nebo trestný čin (nemůže tak učinit ani při řešení předběžné otázky, jak plyne z § 57 odst. 1 písm. c/ správního řádu). Správní orgán pouze optikou veřejného zájmu na zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích vyhodnotí, zda policejním orgánem popsané a zjištěné skutkové okolnosti zakládají důvodné podezření, že se řidič dopustil skutku, který může být kvalifikován jako přestupek nebo trestný čin, a zda jsou naplněna další rozumná kritéria, pro která je nutno přistoupit k rozhodnutí o zadržení jeho řidičského průkazu. V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č.j. 10 As 174/2017 - 27 NSS v bodě [38] zdůraznil, že *„... (s)právní orgán měl v takové situaci zkoumat, jaká rozumná kritéria by měla být naplněna pro tak závažný následek, jakým je předběžné zadržení řidičského průkazu (okolnosti skutku, míra intoxikace řidiče, jeho přestupková minulost atd.) a míru naplnění těchto kritérií měl popsat ve svém rozhodnutí.“*

Absence hodnotících úvah v uvedeném směru činí napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy nepřezkoumatelnými.

17. Lze shrnout, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a soud ho proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušil. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou je stíženo i prvostupňové rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, soud postupem podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i toto rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§78 odst. 5 s.ř.s.).
18. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.9.2006) a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 11.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).
19. Soud závěrem uvádí, že za důvodně vynaložený náklad řízení na straně žalobce nepovažoval doplnění žaloby ze dne 9. 9. 2015, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby argumenty obsažené v doplnění žaloby uvedl již v žalobě samotné. Znalecký posudek, na který žalobce v doplnění žaloby poukázal, nebyl vzhledem k datu jeho vyhotovení (3.9.2015) důkazem, ze kterého mohly správní orgány obou stupňů čerpat relevantní skutková zjištění, a jeho nezohlednění při vydání napadeného rozhodnutí tudíž nelze žalovanému jakkoliv vytýkat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2018

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu